

[Socialministeren.]

og Personer, der faar Hjælp efter Fattiglovens § 63, men jeg forstaaer dog, som Situationen i øvrigt ligger, bedre, at man ikke har villet forhandle paa dette Punkt, hvor der jo blev foreslaaet noget helt nyt i Forhold til den gældende Lovgivning. Derimod har man altsaa vist sig villig til at forhandle med Hensyn til Spørgsmaalet om de personlige Tillæg og Brændselshjælpen, og jeg har efter Omstændighederne ment paa Regeringens Vegne at burde tiltræde det opnaaede Resultat.

Jeg ser nok, at der er visse Blade, som allerede har hoveret over, at Regeringsforslaget, der drejede sig om 8,7 Mill. Kr., var blevet skaaret ned, saaledes at der nu kun blev bevilget 700 000 Kr.; de har hoveret over det, saa man næsten skulde tro, at det var Regeringen, maaske Socialministeren, der skulde have haft disse Penge som en Slags Tantième for sin Ihærdighed med Hensyn til at forelægge Forslag. Jeg vil dog heroverfor gøre opmærksom paa, at Regeringen vilde intet faa; det var de gamle, Invaliderne og de kronisk syge, der vilde have faaet noget gennem Bevillingen af de 8,7 Mill. Kr.

For øvrigt er det heller ikke rigtigt, naar man i Pressen har sammenstillet de 8,7 Mill. Kr. med de 700 000 Kr. Der er vel ingen Tvivl om, hvad jeg tidligere har fremhævet, at det oprindelige, det i Folketinget vedtagne Forslag teoretisk drejede sig om 8,7 Mill. Kr., men hvis man skulde regne med den praktiske Udnyttelse af det, den Udstrækning; i hvilken en Række Kommuner vilde benytte eller rettere ikke vilde benytte disse Tillæg, maatte man ansætte den reelle Udgift til saadant noget som 5,7 Mill. Kr., medens den beregnede Udgift efter dette Lovforslag ikke er 700 000, men 1,1 Mill. Kr. Det viser sig nemlig, naar man undersøger, hvorledes Udgifterne vilde blive ved en maksimal Udnyttelse af Bestemmelserne i Ændringsforslaget, at Ændringen af § 1, 2det Stykke, der i visse Tilfælde forhøjer Maksimumsbeløbene for de personlige Tillæg til $\frac{1}{16}$ for Købstæderne og København, vil betyde en Udgift paa 342 000 Kr., og at de to Ændringsforslag, der vedrører Landkommunerne, hvad Ordføreren nærmere har gjort Rede for, og som staaer omtalt i § 1, 4de Stykke, andrager en beregnet Udgift paa henholdsvis 361 000 og ca. 400 000 Kr. Hvis man altsaa vilde sammenligne Ændringsforslaget med Regeringsforslaget, maatte man komme til, at de Indrømmelser, der nu er gjort af Oppositionen, drejer sig om 1,1 Mill. Kr., og saa vilde det alligevel

være en lidt urimelig Sammenstilling, thi da der overhovedet ikke er Tale om Ændring af Fradragsreglerne eller om at yde personlige Tillæg til Invalidrentenydere eller § 63-understøttede, bør man sammenligne de 1,1 Mill. Kr., som Ændringsforslaget andrager, med, hvad Regeringen foreslog til lignende Formaal, og det var til Forhøjelse af Raadighedssummen for personlige Tillæg til Aldersrentenydere 1 370 000 Kr. og til Brændsel til Aldersrentenydere 2 375 000 Kr. eller tilsammen 3 745 000 Kr. I Stedet for disse 3 745 000 Kr. vil vi altsaa gennem Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag faa stillet 1,1 Mill. Kr. til Raadighed; saaledes ser den Sammenstilling ud, som virkelig bør foretages, naar man vil se, hvad der reelt er naaet.

Jeg indrømmer, at det ikke er meget, men jeg anbefaler dog at stemme for det, thi som Forholdene ligger og under Hensyn til den Uenighed, der har været, er det det højeste, det er muligt at faa ført igennem i det højtærede Landsting. Men jeg maa ligesom den socialdemokratiske Ordfører (Johs. Hansen) og den radikale Ordfører (Jeppesen [Drusebjerg]) sige til Udvalgets ærede Ordfører, at jeg tror ikke, man skal overdrive Betydningen af den opnaaede Enighed for Fremtiden; det vil jeg i hvert Fald advare imod.

Det ærede konservative Mindretal erindrer i sin Betænkning, ligesom det ærede 15de landstingsvalgte Medlem (Tvede) gjorde her i Dag, om, at det ved første Behandling blev fremhævet fra konservativ Side, at

„Ministeriets Erklæring om at ville fremsætte et hele Sociallovgivningen omfattende Lovforslag vil virke hemmende for en stykkevis Revision, der dog andrager et saa betydeligt Beløb“, altsaa de ca. 8,7 Mill. Kr., som der da var Tale om, og saa føjer dette ærede Mindretal til:

„Dette Forhold har da ogsaa været medvirkende til den lange Udvalgsbehandling, hvorefter det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden ikke kan gennemføres, idet det stillede Ændringsforslag fører til en Lov, der nøjes med at ændre i en enkelt Paragraf i Aldersrenteloven af 1. Juli 1927.“

Jeg har læst dette igennem fem Gange, men jeg er ikke i Stand til at forstaa Meningen med det. Imidlertid forstaaer jeg jo nok de første Udtalelser, som gaar ud paa, at naar der er forelagt Forslag til en omfattende social Reform, kan Socialministeren ikke vente at faa gennemført de forskellige midlertidige Lovforslag, det drejer sig om. Over-